

РЕШЕНИЕ

№ 282

гр. София, 05.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав, в публично заседание на 04.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилиана Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **2347** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл.238, ал.3 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на С. К. Г., подадена чрез адв.А. В., срещу Медицинско удостоверение № 3/4 от 08.01.2025г., издадено от Централната експертна лекарска комисия /ЦЕЛК/ при Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи /МВР/, с което получената от жалбоподателката травма по време на работа е определена като лека телесна повреда по см. на чл.130, ал.1 от наказателния кодекс /НК/.

Жалбоподателката моли за отмяната на оспорения акт като незаконосъобразен. Твърди, че неправилно е тълкувана и приложена разпоредбата на чл.129 и чл.130 НК, съответно, че получената травма представлява средна телесна повреда. От фактическа страна излага, че по време на дежурство от 07.00 часа на 24.12.2023г. до 07.00 часа на 25.12.2023г., управляваният от колегата ѝ служебен автомобил участвал в пътно-транспортно произшествие, причинено от трето лице, като двамата служители на СДВР-ООП пострадали и били настанени във ВМА с диагноза „комоцио“. От проведените контролни прегледи и медицинската документация било видно, че жалбоподателката е реализирала общо 6 прегледа и все още имала оплаквания от главоболие и шум в ушите. Понякога имала и проблеми с равновесието. Твърди се, че „комоцио“-то не е отшумяло за периода от 24.12.2023г. до 22.02.2024г., жалбоподателката е продължила да бъде във временна неработоспособност от 60 дни като 5 дни е прекарала в лечебно заведение. С оглед характера на получените травматични увреждания определя същите като средна телесна повреда – разстройство на здравето с временна опасност за живота, а не като лека телесна повреда, както е

приел административният орган. Поради това моли за отмяната на обжалваното удостоверение. В съдебно заседание така направеното искане се поддържа чрез адв.В..

Ответникът по оспорването чрез юрк.Т. в съдебно заседание, моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна по съображения, че административният орган е преценил правилно фактите, обективирани в представената медицинска документация и е приложил правилно цитираната в акта норма, като изводите му се потвърждават от приетото по делото експертно заключение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В условията на евентуалност заявява възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Заинтересованата страна Столична дирекция на вътрешните работи, не се представлява в съдебно заседание и не ангажира становище по жалбата.

Прокурор от Софийска градска прокуратура не взема участие в производството и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбата, становищата на страните и представените по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е процесуално допустима като подадена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно тъй като последица от акта е неизплащане на обезщетение, в преклузивния срок за оспорване.

Относно подведомствеността на делото е постановено Определение № 5478/27.05.2025г. по адм.д. № 4832/2025г. по описа на Върховния административен съд, задължително за настоящия състав на основание чл.235, ал.2 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, сочени от оспорващата, на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема, че същият е издаден от компетентен административен орган.

Съгласно разпоредбата на чл.238, ал.1 ЗМВР на служителите в МВР, претърпели телесна повреда при или по повод изпълнение на служебните си задължения, се изплаща обезщетение в размер 10 месечни възнаграждения при тежка телесна повреда и 6 месечни възнаграждения при средна телесна повреда. Според ал.3 на с.р. видът на причинената телесна повреда се определя от Централната експертна лекарска комисия, а обстоятелствата, при които е причинена или при които държавният служител е загинал, се удостоверяват от прекия ръководител, като от последната разпоредба ответникът черпи правомощията си за издаване на актове от категорията на оспорвания.

Оспореният акт е издаден в предписаната писмена форма и при спазване изискването на чл.59, ал.2 АПК за съдържанието на акта, доколкото в приложимия специален закон не са регламентирани специфични изисквания в тази насока – посочено е наименованието на акта, неговият издател, фактическите и правните основания за издаването му, редът и срокът за обжалване.

Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната на акта само на това основание.

Страните не спорят относно фактите по делото. От приложените доказателства се установява безпротиворечиво, че жалбоподателката към датата на настъпване на травматичното увреждане – 24.12.2023г., е била служител в СДВР, като по време на работа е претърпяла увреждане вследствие ПТП със служебния автомобил, с който е изпълнявала трудовите си задължения. Видно от приложената епикриза, издадена от ВМА – Клиника по неврохирургия, жалбоподателката е постъпила в лечебното заведение на 24.12.2023г., изписана е на 28.12.2023г., с

диагноза мозъчно сътресение. Описано в анамнезата е, че е пътувала като пасажер, няма спомен от инцидента, по данни на отзовалия се на място екип на Ц. си е ударила главата в стъклото и загубила съзнание. Оплакала се от световъртеж, гадене и двойно виждане. Констатирани са при приема охлузвания по окосмената част на главата. С. статус е контактна и адекватна, със симетрични зеници, запазена реакция на светлина, запазени движения на очните ябълки, двигателната дейност е без данни за латентни парези и парализи, без данни за патологични рефлексии, без данни за тремор и дизметрия.

От проведената КТ на цяло тяло не са регистрирани промени, не се констатира, на фона на проведената консервативна терапия, огнищна неврологична симптоматика като оплакванията се посочва, че са започвали да отзвучават. Издаден е болничен лист № Е 20233847008/28.12.2023г. за 25 дни временна нетрудоспособност, от които за 5 дни болничен престой и 20 дни за домашно лечение.

Отпускът по болест е продължен с 20 дни с издаването на болничен лист № Е. от 18.01.2024г. от ЛКК при МЦ „XXXI София“ ЕООД или до 06.02.2024г. с вписана причина трудова злополука по чл.55, ал.1 КСО и диагноза „мозъчно сътресение“.

Впоследствие от същия орган е издаден болничен лист № Е. от 07.02.2024г. за още 20 дни отпуск по болест, до 26.02.2024г., като е посочена същата причина и диагноза. Издаден е и трети болничен лист от ЛКК - № Е./27.02.2024г. за 20 дни или до 17.03.2024г., с посочени същата причина и диагноза.

Или общо от датата на причиняване на телесната увреда жалбоподателката е била 85 дни в отпуск по болест, от които 5 дни са болничен престой – от ВМА е издаден болничен лист от 28.12.2023г. за 25 дни, а после от медицинския център са издадени 3 болнични листа – от 18.01.2024г., 07.02.2024г. и 27.02.2024г., всеки от които за по 20 дни отпуск поради временна неработоспособност.

Тези болнични листове и придружаващата медицинска документация са разгледани от административния орган – ответник по оспорването, който е приел, че контузията на главата е по директен механизъм в резултат на удар с твърд тъп предмет. Заключено е, че увреждането е предизвикало лекостепенно мозъчно сътресение без обективни свидетелства от очевидци и медицински екип за пълна загуба на съзнание /коматозно състояние/, изявило се с преходна общомозъчна симптоматика – главоболие, световъртеж, конградна амнезия, наложила прилагане на перорална церебропротективна терапия, без образни данни за огнищни изменения, което е довело до разстройство на здравето извън случаите по чл.128 и чл.129 НК, което съответства на квалификацията на лека телесна повреда по см. на чл.130, ал.1 НК.

Както се посочи, по делото не се спори относно обстоятелствата, при които е настъпило травматичното увреждане, както и относно неговото естество. Спорен между страните е въпросът за вида на телесната повреда – лека или средна, поради което от основно значение е заключението на съдебно - медицинската експертиза. От нея се установи, че диагнозата мозъчно сътресение е поставена на базата на типична клинична картина – без сигурни данни за загуба на съзнание, оплаквания от главоболие и световъртеж, ретроградна амнезия, липса на огнищна неврологична симптоматика, контактна и адекватна при хоспитализацията, нормален КТ на главен мозък.

Вещото лице посочва, че мозъчното сътресение е най-леката форма на черепно-мозъчна травма и се характеризира с обичайно кратка загуба на съзнание, липса на огнищна неврологична симптоматика, липса на КТ данни за увреждане на мозъка и субективни оплаквания от главоболие, световъртеж, замаяност, амнезия от различен период – от няколко седмици до месеци или година след травмата. В конкретния случай продължителността на временната нетрудоспособност според експерта няма значение към квалифицирането на телесните повреди,

тъй като се касае за обичаен ход на едно травматично увреждане с преходен, обратим характер без трайно нарушение на биологичните функции. Конкретно леката черепно-мозъчна травма е причинила на жалбоподателката временно разстройство на здравето, неопасно за живота, физическа болка и страдание, които представляват лека телесна повреда по см. на чл.130 НК. Средната телесна повреда посочва, че се отнася до травми, които са увредили трайно, но без да са отнели напълно някои жизнено важни функции или са поставили живота във временна опасност или са довели до постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота за срок не по-малко от 30 дни или за неопределено време. Посочва, че в случая няма данни за трайно отслабване на зрението или слуха за повече от 30 дни, трайно затрудняване на речта, трайно затрудняване на движението на крайниците, туловището или врата, счупване на долна челюст, обезобразяване на лицето и други части на тялото. Посочва и че няма данни за временно разстройство на здравето, опасно за живота – по делото са налице данни, че жалбоподателката и колегата ѝ са били в шок и неконтактни, но това според вещото лице не означава, че са загубили съзнание /изпаднали в кома/, тъй като именно това е опасното животозастрашаващо състояние, а във всички останали степени – обнубилацио, сомнолентност и сопор, пациентът може да бъде повече или по-малко реактивен на външни стимули. Според нея мозъчното сътресение може да доведе до загуба на съзнание с различна продължителност и ограничение на яснотата на съзнанието в различна степен – от леко зашеметяване, объркване и неадекватност до дълбока кома със загуба съзнание. В случая жалбоподателката била по-скоро зашеметена, за което свидетелстват показанията на колегите ѝ /приложени като доказателства по делото/, както и обясненията на екипа от Ц., които заварили оспорващата в съзнание, адекватна и контактна като последната свидетелствала за инцидента и обстоятелствата около него, което изключва причиняване на ЧМТ до степен загуба на съзнание. Последното се потвърждава и от снетата анамнеза във ВМИ при приема на Г.

От съдържанието на разпоредбата на чл.238, ал.1 ЗМВР е видно, че за да възникне правото на обезщетение, служителят в МВР следва да е претърпял телесна повреда, различна от лека. Легални определения на видовете телесни повреди се съдържат в Наказателния кодекс - в чл.128, ал.2; чл.129, ал.2; чл.130, ал.1, съответно за тежка, средна и лека и същите следва да бъдат приложени към настоящия случай, доколкото в ЗМВР липсва изрична уредба. Съгласно чл.129, ал.2 НК телесната повреда е средна, ако е причинено: трайно отслабване на зрението или слуха; трайно затрудняване на речта, на движението на крайниците, снагата или врата, на функциите на половите органи без причиняване на детеродна неспособност; счупване на челюст или избиване на зъби, без които се затруднява дъвченето или говоренето; обезобразяване на лицето или на други части от тялото; постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота, или разстройство на здравето, временно опасно за живота; наранявания, които проникват в черепната, гръдната и коремната кухина. Изхождайки от данните и доказателствата по делото към процесния случай е приложим текстът „разстройство на здравето, временно опасно за живота“ или „постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота“.

Първата хипотеза е изключена от заключението на вещото лице, като от неговите показания се установи, че черепно-мозъчната травма не е създала опасност за живота на оспорващата.

Другата хипотеза – постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота, също не се потвърждава от приложената медицинска документация, както и е опровергана от експерта. Продължителността на временната неработоспособност също не сочи на квалификацията по чл.129, ал.2 НК – според експерта възстановяването на организма след претърпяно мозъчно сътресение е индивидуален процес с различна продължителност като по-голямата продължителност не влияе на определянето на ЧМТ като по-тежка, а това може да бъде направено само въз основа на медицински показатели, които в случая не са налице. Поради това и

възприетото от съдебната практика, че период на неработоспособност по-дълъг от 30 дни обуславя извод за трайно увреждане на здравето, е неприложимо към конкретния случай. Предвид заключението на експертната комисия, както и с оглед наличната по делото медицинска документация, съдът приема, че действително е налице травматично увреждане на жалбоподателката, но то не може да бъде определено като средна телесна повреда.

Предвид изложеното, като е приел, че травматичното увреждане на оспорващата съответства на лека телесна повреда по см. на чл.130 НК, ответникът е приложил правилно материалноправните разпоредби и е постановил акта си в съответствие с целта на закона – обезщетяване на служителите на МВР за причинените им тежки или средни телесни повреди по време на изпълнение на служебните им задължения.

Изложеното обуславя извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

Основателна е при този изход на спора претенцията на пълномощника на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Същото следва да бъде определено в размер на 200 лева на основание чл.24 НЗПП, вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.143, ал.3 АПК.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. К. Г. срещу Медицинско удостоверение № 3/4 от 08.01.2025г., издадено от Централната експертна лекарска комисия при Медицинския институт на Министерството на вътрешните работи.

ОСЪЖДА С. К. Г., ЕГН [ЕГН], да заплати на Медицинския институт на МВР сумата в размер на 200 /двеста/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: